

ΛΑ ΙΛΛΑ — ΛΑ

ΣΤΟΝ ύψηλό σου μινάρè καὶ πάλι ἀναβαίνεις.
Τραγουδιστὴ γλυκόφωνε, τὰ νέφη νὰ ἐγγίσης·
Πάλι ὥσ' ἀν θεόσταλτος ἐπάνωθ' ἐμας βγαίνεις
Τὴ δόξα τοῦ Προφήτου σου σὲ ὕμνο νὰ τονίσης.

Ὁλόρθος, ὅλο καὶ ζητᾷς νὰ ὑψώσης τὴ λαλιὰ σου,
Στὸ θρόνο αὐτὸ ποῦ ἔστησε ἡ προσευχὴ γιὰ σένα·
Στὰ τρίσθαι τοῦ οὐρανοῦ βυθίζεις τὴ ματιὰ σου
Καὶ λησμονεῖς τὴ γῆ, καὶ πᾶς σὲ μέρη ὠνειρεμένα.

Στὰ πόδια σου ἀπλόνεται τῶν Καλιφῶν ἡ χώρα
Καὶ πέφτουνε στὰ γόνατα, γιὰ ἰδές, πέρα ὡς πέρα
Χιλιάδες τοῦ Ἀλλάχ πιστοὶ καὶ «λὰ ἰλλὰ—λὰ» τώρα
Ἀντιλαλεῖ μυρίστομο στὸν γαλανὸν αἰθέρα.

Σὲ χώραις ἀστροφώτισταις τὸ νοῦ μου συνεπαίρνεις,
Ἀλλόθρησκε τραγουδιστή, μὲ τὴ γλυκεῖα φωνή σου
Καὶ ἴπες μου. πῶς στὰ στήθη μου παρηγοριὰ μοῦ φέρνει
Καὶ πῶς νὰ κράξω* μοῦρχειται «λὰ ἰλλὰ—λὰ» μαζί σου!

*Εν Κεῖρω 1895.

Α. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ
